

A globális elit és a rendszerváltás

2021 január 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A rendszerváltást igazából kik irányították?

A közép-európaiak ma már értik, mire megy ki a játék, ezért tudnak védekezni

Letelt a 2020-as év, és az egyik legfontosabb tapasztalatunk vele kapcsolatban talán éppen az, hogy a politikai folyamatokat akár Közép- és Kelet-Európában, akár az Európai Unióban, akár a világon nem pusztán azok

irányítják, akik a formális hatalmat gyakorolják és a szemünk előtt szerepelnek nap mint nap, hanem olyan szereplők, akik informálisan, a háttérben, adott esetben hálózatokba szerveződve szabják meg a sorsunkat.

Ennek felismerése arra készíti bennünket, hogy egy év eleji írásban azt is megnézzük: vajon a harminc évvel ezelőtti rendszerváltást igazából kik irányították?

Nemzetközi összefüggésben az átmenetet megelőző években természetesen három fontos nemzetközi szereplőt azonnal meg tudunk nevezni: az Egyesült Államokat, a Szovjetuniót, illetve az európai nagyhatalmak politikai elitjét. Itt az ideje azonban, hogy a nemzetek felett működő, globális pénzügyi-gazdasági elitet is bevegyük a képbe.

De haladjunk sorjában, kezdjük az ismert tényekkel: a hidegháborúban, a két világrend közötti versengésben az 1980-ban elnökké választott Ronald Reagan megjelenése jelentette a fordulatot; az általa irányított politikai adminisztráció elhatározta, hogy legyőzi a „Gonosz birodalmát”, azaz a két nagyhatalom közötti versenyt a végsőig fokozva térdre kényszeríti a Szovjetuniót s vele együtt a kommunizmust. Ennek érdekében átfogó tervet dolgoztak ki, amelynek során olyan fegyverkezési versenyre kényszerítették a kommunista birodalmat, amelyet az – gyengülő gazdasági ereje folytán – nem bírhatott ki. A másik oldalon, éppen a belső erodálódás következtében 1985-ben Mihail Gorbacsovot választották meg pártfőtitkárnak, aki a rendszer átfogó reformját hirdette meg a glasznosztj és a peresztrojka révén, s ki akart szállni a fegyverkezési versenyben is. Az általa elindított folyamatok azonban túlléptek rajta, kiengedte a szellemet a palackból, s már nem pusztán reformok, hanem a rendszer teljes átalakítása került napirendre. Mindez pedig természetes módon kihatott az úgynevezett csatlósállamokra, a közép- és kelet-európai kommunista országokra is.

Mindezek következtében ellenzéki mozgalmak jöttek létre, először Lengyelországban, majd Magyarországon és máshol, többek között Kelet-Németországban is, s a nyolcvanas évek végére a folyamatok radikalizálódtak és visszafordíthatatlanná váltak. A közép- és kelet-európai ellenzék fellépése látványos és eredményes volt, azt azonban a tárgyilagosság kedvéért meg kell jegyezni, hogy a Szovjetunió meggyengülése és végül szétesése nélkül a birodalom alá tartozó országok diktatúra alól való felszabadulása sem következett volna be. Ez azonban semmit sem von le azok érdemeiből, akik felléptek az elnyomó rendszer ellen.

A nyolcvanas évek második felében léptek be a képbe a következő szereplők, a nyugat-európai nagyhatalmak. Az ottani vezetők váratlanul érte a közép- és kelet-európai változások mélysége és üteme, reakcióik ennek megfelelően kimértek és óvatosak voltak. Különösen az aggasztotta Margaret Thatchert és François Mitterrand-t, hogy a keletnémet tartományok demokratizációjával létrejöhet az új német egység, s az újraegyesülés (Wiedervereinigung) által Németország újra túlzottan megerősödhet. Ezenkívül attól is tartottak, hogy a két világrend jól megszokott és bejáratott egymás mellett élése összeomlik, és nek arra kényszerülnek, hogy immáron ne csak gazdaságilag kiszigereljék, hitelekkel függő helyzetbe hozzák, hanem politikailag és gazdaságilag támogassák a demokratizálódó és kapitalizálódó kelet-európai országokat. Helmut Kohl történelmi érdeme, hogy nem a kétkezdő nyugat-európai hatalmak mellé állt, hanem a német újraegyesülést támogatta, és ezzel egyengette a békés demokratizáció útját a közép- és kelet-európai régióban.

Van azonban még egy szereplő a porondon, amelyiknek az akarata a leginkább érvényesült a közép- és kelet-európai rendszerváltások folyamatában. És itt jutunk el a nemzetek felett működő, globális pénzügyi-gazdasági elithez, amely óriási lehetőséget látott a régió átalakulásában, a helyi piacgazdaságok létrejöttében. Ez a szuperelit, amelyik a világ összvagyonának brutálisan nagy részét birtokolja, a hetvenes évektől kezdve fokról fokra globálissá tette a pénzügyi folyamatokat, s törölte-töröltette el a pénzügyi mozgások útjában álló nemzetállami korlátokat, szabályozásokat. A Szovjetunió összeomlásával, a Fukuyama által megénekelte „történelem végével”, a liberális demokrácia – vágyaik szerint végső – győzelmével viszont elérkezettnek látta az időt ahhoz, hogy pénzügyi uralmát, piac- és profitszerző tevékenységét kiterjessze a kelet- és közép-európai geopolitikai térségre is.

Ennek érdekében afféle deep state-ként, mélyállamként támogatta és finanszírozta az Egyesült Államokat a „Gonosz birodalmának” legyőzésében, 1989-ben pedig megszületett a washingtoni konszenzus, amelyben meghirdették a liberalizáció–privatizáció–dereguláció hármastételét, ezzel mintegy irányt szabtak annak, hogy a felszabaduló közép- és kelet-európai országokban, illetve a felbomló Szovjetunióban milyen típusú demokráciára és piacgazdaságra van szükség. Ez két dolgot jelentett. Egyfelől a hayeki és friedmani elvekre épülő, neoliberais gazdaságfilozófiát, melyben minden a piac és semmi az állam, elsődleges cél az állami vagyon privatizálása és a szabadpiaci folyamatok érvényre juttatása. Magyarán: a szabaddá váló országok korlátlan kirablása. Másfelől az állam legyengítése által is a nemzeti határok feloldása, a nemzetállami szuverenitás megszüntetése. Ebben a körben a globális elit kiemelt szereplőjévé vált Soros György, aki a Karl Poppertől kölcsönzött nyílt társadalom elméletével a nemzetek, nemzetállamok és országhatárok megszüntetését (no nations, no border) tűzte ki célul,

nem kis mértékben a piaci haszonszerzés által vezérelve.

A közép- és kelet-európai országok tehát úgy jutnak el a rendszerváltás pillanatához, hogy a globális elit által elterjesztett s a f?sodratúvá vált liberális hálózatok által átvett eszméket kapták normaként, elvárásként. A várva várt jóléti, szociális állam helyett privatizációt és a piac uralmát, a valódi demokrácia helyett liberális demokráciát s a hagyományos keresztény kultúra helyett multikulturalizmust. Az ?ket segít?, támogató nyugati hatalmak, illetve a globális pénzügyi hatalom ezt várta el az új, demokratikus vezet?kt?!, kormányzatoktól, ehhez nyújtott segítséget, s aki ett?l az iránytól merészelt eltérni, azt brutális módon gátolták, korlátozták, szankcionálták – már akkor is. A nyugati hatalmak és a globalista befektet?k azokkal a posztkommunista, volt pártállami politikusokkal és pártokkal értették meg magukat a legjobban, akik/amelyek Moszkva után Washingtonnak és Brüsszelnek hódoltak be, s akik, amelyek eltökélt hívei voltak akkor is és ma is az internacionalizmusnak, ami jól összeegyeztethet? volt akkor és most is a liberális globalizmussal. Az eleve globalista liberális ellenzéki er?kkel – mint Magyarországon az SZDSZ-szel – pedig zsigeri módon megtalálták a közös hangot, s az volt számukra az optimális forgatókönyv, ha a posztkommunisták és a globalista liberálisok szövetkeztek egymással az állami vagyon kiárusítására és a nemzeti szuverenitás megszüntetésére.

Ha most harminc évet ugrunk, akkor jól látjuk, nem változott semmi. „Nyugaton a helyzet változatlan” – mondhatnánk Remarque-kal együtt, kissé keser?en és kiábrándultan. Akkor is ?k gy?ztek, és ma is ?k akarnak gy?zni.

Azonban harminc év után egyvalami nagyon megváltozott: akkor még nem értettük meg igazán, mi zajlik a rendszerváltó folyamatok mélyén, mindent „bemondásra” elhittünk a fényes Nyugatnak. Ma pedig már értjük, mire megy ki a játék. És ezért ma már ellenállni és védekezni is tudunk.

Fricz Tamás

A szerz? politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
